

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: M. E.

Cím: Gyermekek kik nem látják a tavaszt

Forrás: Szombat

Osztályozás

Tárgy 362.41

Hely

Idő "1924"

Személy

Helyszám 362.41, 1924

Gyermekek, kik nem látják a tavaszt

Jubileumi ünnep a Vakok Intézetében

A Vakok Országos Intézetének István-uti palotájában két hatalmas nemzetiszíni zászlóval játszik a pajkos, kora tavaszi szél. Benne, a tiszta, délszaki növényekkel díszített folyosókon elegáns urak lépéseit fogja halkra a lépések fókán végigkuszó szőnyeg. Mert ma ünnepet ül és vendégeket vár a máskor csendes intézet. Ötvenéves jubileumát annak, hogy *Beóthy Lajos* alispán javaslatára *Trefort* Ágoston kultuszminiszter az 1873-ik évi XXXI. törvény-cikkkel a magyar állam oltalma alá helyezte az 1825-ben alapított humanus intézményt.

A nagyobbára nemesszervi adakozók áldozatkészségéből fenntartott intézet 1826-ban Pestre kerül, s ugyanabban az évben *Dubroviczky* Simon, Pest vármegye akkori alispánja már körlevelében kéri a társadalom támogatását a vakok számára.

A felhívásnak meg is volt az eredménye. Nemeslelkű emberbarátok egymásután siettek az intézet segítségére, s 1873-ban már *kilencvenkilenc* alapítvány volt azok számára, akiket a Sors örök sötétséggel vert meg. Ma pedig *hét-száz-hét szegénysorsú vak gyermeknek nyújt otthont ez az áldásos intézmény.*

Az államosítás ötvenéves jubileumát vasárnap délelőtt fényes keretek között ünnepelte meg a *Vakok Országos Intézete*. Az ünneplő közönség sorai-ban ott láttuk *Augusta* királyi hercegnőszonyt, *Zsófia* királyi hercegnőt, *József Ferenc* királyi herceget, *Imre* Sándor államtitkárt és másokat. A feldíszített nagyterem emelvényén felsorakozva már ott állanak az intézet egyenruhás fiú- és leányvendékei. Hirtelen jeladásra csattan *Schmitt* Gusztáv énektárnár tenyere, a karzaton felbug az orgona, s a növendékek ajkán felharsan a *Hiszkegy*. Fegyelmelzetten hullámanak a gyönyörű akkordok, pedig *karmester pálcája nem diktálja a tempót*. Majd *Herodek* Károly igazgató ismertette az intézet történetét, miután felolvasták a kultuszminiszter üdvözlő leiratát. Ezután dr. *Csengödy* János lelkész az *evangelikus egyház* és *Raffay* püspök, *Schöbert* Ferenc tanácsnok a *székesfőváros*, *Rexa* Dezső főlevéltárnok a vármegye, *Schendl* Miklós a magyar kegyesrendiek, dr. *Imre* Sándor államtitkár a *Magyar Gyógypedagógiai Társaság*, dr. *Grósz* Emil a vakokat gyógyító egyesület nevében üdvözölte a jubiléum egyesületet, majd *Záborszky* Árpád, *Unkalmolen* János, *Kormay* Árpád és *Török* Sámuel a rokoniintézmények köszöntését tolmácsolták.

1924. 3. 25.

(Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

A komoly beszédek elhangzása után virágoknak öltözött kis vak gyermekeket vezettek az emelvényre. Ajkukról tiszta, csengő ének kerekedett fel. A napfényt köszöntötték, melyet csak éreznek, de nem lát-nak, pillangókról daloltak, amiket sosem kergethet-tek, s a tavaszt dicsőítették, — pedig szinpompájában, ezer ajándékában sohasem gyönyörködhetnek. A kör közepén három pillangónak öltöztetett cseppség lej-tett táncot, olyan bájosan, mintha az örök éjszaka nem is nehezede rá szemükre. Amint azonban tana-lkozásban az emelvény szélére érnek, irgalmas növér-nyul ki kezük után és visszahuzza őket. A karzaton felzokog egy fiatal nő. A körülötte ülők ránéznek s mindenkinek könnyes lesz a szeme.

Fejlődőbben levő fiatal fiút vezetnek most a zongorához. Rátapogatózik a székre s a zongorából feltör precízen, kifogástalan előadással *Mozart D-dur Sónátja*. Zajos taps jutalmazza a fiatal művészt, *Hlinger* Boldizsárt. A vegyeskar szép éneke után *Heim* Teréz növendék *Csokonay Vitéz Gizella vak költőnőnek*, a nagy költő vérrokonának alkalmi ódá-ját szavalta el, majd az intézet vonószene-kara a *Bob* herceg egy részletét és *Losonc* romlását intonálta bámulatos összhangzásban. A megható ünnepséget a *Himnusz* fejezte be.

Kint, a napfény lágy szőnyeggel borította végig az István-utat. Harsány gyermekzsivaj hemporgott végig ezen a napfény szőtte szőnyegen. Hat-nyolc egészséges, csillogó szemű, pirosposztag gyermek hancurozott. Egyik homályos szemű, egyenruhába bujtatott gyermek félfigyel a hangra. Arcát az utca felé fordítva, felsír:

Süt a nap, én érzem! Ki szeretnék menni süt-közenni, játszani!

A kéz azonban, amely csuklóját fogta, nem egye-nesedett ki. Ott maradt továbbra is támogatólag a kis gyermek kezén. A kis vak gyermekén, aki sírni kezdett azért, mert tavasz van s ő mégsem mehet le játszani, mint azok, akiknek szemére nem függöny-ödik rá az örökös sötétség.

M. E.

Székesfővárosi hazinyomda 1922